

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 986/22
8.6.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Зорице Булајић, председника већа, Ирене Вуковић и Станиславе Митровић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ....., ... бр. ..., кога заступа пуномоћник адвокат Ненад Трифковић из Петроварадина, Прерадовићева бр. 38/3, против туженог Удружење осигуравача Србије -Гарантни фонд Београд, Трешњиног цвета бр. 1Г, ради регреса, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Другог основног суда у Београду П 4209/20 од 2.12.2021. године, у седници већа одржаној дана 8.6.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца, па се **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П 4209/20 од 2.12.2021.године.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му исплати износ од 20.000,00 евра, са законском затезном каматом почев од дана исплате материјалне и нематеријалне штете, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом другим изреке, одређено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужилац, побијајући је у целини, из свих законских разлога.

Испитујући првостепену пресуду у границама прописаним чланом 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11 са каснијим изменама и допунама), апелациони суд је оценио да је жалба тужиоца неоснована.

У спроведеном поступку првостепени суд није учинио ниједну битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1-3, 5, 7 и 9 ЗПП на које

другостепени суд пази по службеној дужности.

Нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП, на коју тужилац неосновано указује у жалби, будући да пресуда нема недостатака због којих се не може испитати. Изрека не противречи разлозима, који су наведени у погледу свих битних чињеница на јасан и непротивречан начин, а о битним чињеницама не постоји противречност између онога што се у разлозима пресуде наводи о садржини исправа, записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа или записника или изведеним доказима.

Према утврђеном чињеничном стању, дана ....године, у ..., на раскрсници улице ... и обилазног пута око ... догодила се саобраћајна незгода за коју је правноснажном пресудом тужилац АА оглашен кривим. У незгоди телесне повреде задобили су ББ, ВВ, ГГ и ДД. Правноснажном пресудом Општинског суда у Шапцу П 151/07 од 18.9.2007. године (ступила на правну снагу 14.1.2008.године), усвојен је тужбени захтев тужилаца ББ, ВВ, ГГ и ДД и обавезан тужени АА, да тужиоцима исплати: ББ на име накнаде материјалне штете износ од 288.504,00 динара са законском затезном каматом од 22.3.2007. године до исплате и на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене физичке болове износ од 20.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 18.9.2007. године до исплате; ВВ на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због умањене животне активности износ од 130.000,00 динара, за претрпљене физичке болове износ од 65.000,00 динара и за претрпљен страх износ од 45.000,00 динара, укупно износ од 240.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 18.09.2007. године до исплате; ГГ на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због умањене животне активности износ од 180.000,00 динара, за претрпљене физичке болове износ од 90.000,00 динара и за претрпљен страх износ од 63.000,00 динара, укупно износ од 330.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 18.9.2007. године до исплате; ДД на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због умањене животне активности износ од 60.000,00 динара, за претрпљене физичке болове износ од 30.000,00 динара и за претрпљени страх износ од 18.000,00 динара, укупно износ од 108.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 18.9.2007. године до исплате. Све досуђене износе накнаде материјалне и нематеријалне штете са наведеним каматама тужени је био дужан исплатити у року од 15 дана од пријема преписа пресуде, а на име трошкова парничног поступка тужиоцима исплатити износ од 503.200,00 динара. Поступајући по правноснажној пресуди тужилац АА је оштећеним лицима исплатио досуђену накнаду са трошковима поступка. У тренутку саобраћајне незгоде возило тужиоца било је осигурано код Осигуравајућег друштва "Сарајево осигурање дд", над којим је у међувремену отворен стечајни поступак.

На основу утврђеног чињеничног стања, применом одредби члана 99 Закона о осигурању имовине и лица и члана 77 Закона о обавезном осигурању у саобраћају, првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиоца неоснован, с обзиром да се у конкретном случају не може применити правило о суброгацији из члана 300 Закона о облигационим односима, јер је тужилац као лице одговорно за штету исплатио накнаду штете оштећеним лицима по правноснажној пресуди, на који начин није испунио обавезу другог лица, већ своју, а имајући у виду и да Гарантни фонд није сукцесор

осигуравача над којим је отворен стечајни поступак, већ правно лице основано у циљу заштите оштећених лица, чија обавеза исплате штете је законом одређена у тачно одређеним случајевима и у одређеном обиму. Због тога ни Гарантни фонд нема право регреса према лицима одговорним за штету, нити су Закон о осигурању имовине и лица и Закон о обавезном осигурању у саобраћају предвидели право регреса штетника који је исплатио штету према Гарантом фонду, а имајући у виду и да штетник није био у уговорном односу са Гарантним фондом, већ са својим осигуравачем по основу осигурања од одговорности.

На правилно утврђено чињенично стање које се наводима жалбе само паушално оспорава првостепени суд правилно примењује материјално право када закључује да је тужбени захтев тужиоца неоснован и да тужилац нема право регреса према туженом.

Тужилац је оштећеним лицима накнадио штету, што и јесте била његова обавеза као лица које је скривило саобраћајну незгоду у смислу одредбе члана 178 ЗОО, чија је одговорност и обавеза да штету накнади утврђена правноснажном пресудом у парничном поступку. У том смислу, нису испуњени услови за законску суброгацију у смислу члана 300 ЗОО која подразумева ступање лица које има правни интерес исплатом дуга у права повериоца према дужнику, с обзиром да тужилац није испунио обавезу другог лица већ своју. Према одредби члана 940 став 1 и 941 став 1 ЗОО у случају да су оштећена лица истакла одштетни захтев и према осигуравачу тужиоца, осигуравач би био дужан да им накнади штету насталу осигураним случајем по основу уговора о осигурању власника моторних возила од одговорности за штету причињену трећим лицима, али би и у том случају постојала одговорност тужиоца, те би тужилац и његов осигуравач солидарно одговорали оштећеним лицима, док би се њихов међусобни однос разматрао у складу са закљученим уговором о осигурању.

Са друге стране, тужени је фонд који чине средства која се образују доприносом организација за осигурање ради економске заштите трећих оштећених лица (члан 99 Закона о осигурању имовине и лица-"Службени лист СРЈ", број 30/96 са каснијим изменама и допунама и члан 76 Закона о обавезном осигурању у саобраћају -"Службени гласник РС", бр. 51/09 са каснијим изменама и допунама). Законом је предвиђена обавеза Гарантног фонда да исплати накнаду само законом предвиђених штета трећим оштећеним лицима, као и право на регрес само према законом предвиђеним лицима. Тако је Законом о осигурању имовине и лица чланом 106 (који је био на снази у време доношења пресуде којом је тужилац обавезан да оштећеним лицима накнади штету), предвиђена обавеза Гарантног фонда да накнади штету проузроковану употребом моторног возила за које је уговор о обавезном осигурању био закључен с организацијом за осигурање над којом је отворен поступак стечаја, која није накнађена из стечајне масе, односно део штете који није накнађен из стечајне масе. Исту обавезу Гарантног фонда предвиђа и члан 93 Закона о обавезном осигурању у саобраћају (који је објављен дана 14.7.2009.године, а ступио на снагу 90-ог дана од дана објављивања у одредбама које се односе на Гарантни фонд, које су као материјално право релевантне уколико је тужилац исплату накнаде штете оштећенима вршио и у време важења овог закона), а који предвиђа и прелазак права оштећеног лица према стечајној маси на Гарантни фонд који је исплатио осигурану суму. Према томе, у случају када је штета проузрокована употребом моторног возила за које је

уговор о обавезном осигурању био закључен с организацијом за осигурање над којом је отворен поступак стечаја, која није накнађена, Гарантни фонд има обавезу да оштећеним лицима накнади штету за чију накнаду је одговорно друштво за осигурање над којим је покренут стечајни поступак. Исплатом накнаде Гарантни фонд би се нашао у правној позицији осигуравача који је исплатио туђ дуг (дуг друштва за осигурање у стечају), који се састоји у накнади штете која би била покривена обавезним осигурањем, због чега је и предвиђено право регреса према стечајној маси, а због чега друга лица немају право регреса према Гарантном фонду. Што је изричито и прописано одредбом члана 77 Закона о обавезном осигурању у саобраћају којим је искључено право правних и физичких лица, која су на било који начин непосредно оштећеном лицу накнадила штету проузроковану употребом превозног средства за које је закључен уговор о обавезном осигурању са друштвом за осигурање над којим је покренут стечајни поступак, да истичу регресне захтеве према Гарантном фонду. Гарантни фонд иако има обавезу накнаде штете трећим оштећеним лицима настале у саобраћајној незгоди проузрокованој употребом моторног возила за које је уговор о обавезном осигурању био закључен с организацијом за осигурање над којом је отворен поступак стечаја, није сукцесор осигуравајућег друштва у стечају и не ступа у његове обавезе из уговора о осигурању тог друштва, већ је његова обавеза прописана искључиво законом и односи се само на трећа оштећена лица.

Према томе, не постоји ни законска ни уговорна обавеза туженог да тужиоцу исплати износ који је на име накнаде штете исплатио оштећенима.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка донета применом одредбе члана 163 ЗПП, с обзиром да тужени који је у целини успео у спору трошкове поступка није тражио, а да тужилац на исте нема право јер није успео у спору у смислу одредбе члана 153 став 1 ЗПП.

Из наведених разлога, на основу члана 390 ЗПП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Председник већа-судија
Зорица Булајић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић